

Да, съвършено справедливо е, че не трѣбва да се смѣнява главнокомандующия само за първата негова грѣшка, която би сторилъ, но пъкъ руситѣ прѣминаха вече едно грамадно прѣпятствие — Дунава — съ такава леснина, щото, естествено, това трѣбваше да произведе твърдѣ печаленъ ефектъ въ Цариградъ и, безъ съмнѣние, отъ желание да се направи нѣщо по-добро, смѣняватъ сердаря, който, впрочемъ, бѣше назначенъ за полководецъ по-скоро отъ общественния гласъ и миѣние отъ колкото за дѣйствителни достойнства.

Ние, ориенталцитѣ, имаме отвратителната привичка да създаваме легенди около извѣстни личности и да се привързваме около тѣхъ.

Когато започнемъ да възхваляваме нѣкой генералъ, ний казваме:

«Това е единъ чудесенъ, прѣкрасенъ чловѣкъ. Образцовъ баща. Той е много храбъръ. Той по петъ пжти си прави молитва въ день. Той съ куршумъ ударва яйце, турнато върху главата на своя синъ, и въ пѣленъ кариеръ навежда се подъ коня и грабва камъни отъ земята! А пъкъ какъвъ чудесенъ писателъ е: «Кятибинъ»* отъ първи редъ».

А би трѣбвало да говоримъ:

«Той е въ течение на всички въпроси и е напълно запознатъ съ обязанноститѣ, съотвѣтствующи на неговия чинъ. Той работи и деня и ноця само и само да подготви себе си къмъ командване и да даде на подчиненитѣ си онова възпитание и закаленность, отъ които тѣ много се нужлятъ. Той е достоенъ да командва както по своитѣ познания и тактъ, така и по довѣрието, което внушава съ себе си както къмъ тѣзи които работятъ като него, така и къмъ вой-

*) Чиновникъ който пише добръ; литераторъ.